

2024/1350

22.5.2024

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2024/1350

z dnia 14 maja 2024 r.

ustanawiające unijne ramy przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2021/1147

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2 lit. d) i g),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W konkluzjach z dnia 10 października 2014 r. na temat podejmowania działań w celu lepszego zarządzania przepływami migracyjnymi Rada stwierdziła, że wszystkie państwa członkowskie powinny – niezależnie od wysiłków państw członkowskich dotkniętych przepływami migracyjnymi – wnieść swój wkład w realizację działań związanych z przesiedleniem, w sposób sprawiedliwy i wyważony.
- (2) Niniejsze rozporządzenie opiera się na pełnym i inkluzywnym stosowaniu Konwencji Narodów Zjednoczonych dotyczącej statusu uchodźców sporządzonej dnia 28 lipca 1951 r., uzupełnionej protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r. (zwanej dalej „konwencją genewską”).
- (3) Należy ustanowić unijne ramy przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych (zwane dalej „unijnymi ramami”) w celu uzupełnienia innych legalnych dróg migracji. Unijne ramy powinny oferować obywatelom państw trzecich lub bezpaństwowcom znajdującym się w najtrudniejszej sytuacji i wymagającym ochrony międzynarodowej, dostęp do trwałego rozwiązania zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym.
- (4) W dniu 19 września 2016 r. Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) wezwało państwa do zwiększenia wysiłków w zakresie przesiedleń oraz przewidziało kompleksowe ramy działań na rzecz uchodźców, w których kontekście państwa dążą do tego, by zapewnić miejsca dla osób przesiedlanych i inne legalne drogi migracji na skalę umożliwiającą zaspokojenie określonych przez Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) rocznych potrzeb w zakresie przesiedleń. Globalne porozumienie w sprawie uchodźców przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 17 grudnia 2018 r. stanowi, że państwa będą proszone o dobrowolne wkłady w celu ustanowienia programów przesiedleń lub w celu zwiększenia zakresu i wielkości oraz poprawy jakości takich programów.
- (5) W swoim komunikacie z dnia 13 maja 2015 r. w sprawie Europejskiego programu w zakresie migracji Komisja zwróciła uwagę na potrzebę opracowania wspólnego podejścia do udzielania ochrony wymagającym jej wysiedleńcom mającej postać przesiedleń.
- (6) W skierowanym do państw członkowskich zaleceniu z dnia 8 czerwca 2015 r. dotyczącym europejskiego programu przesiedleń Komisja zaleciła, aby przesiedlenia opierały się na sprawiedliwym kluczu podziału. Następnie w dniu 20 lipca 2015 r. przedstawiciele rządów państw członkowskich zebrani w Radzie przyjęli konkluzje w sprawie przesiedlenia – za pomocą wielostronnych i krajowych systemów – 22 504 osób ewidentnie wymagających ochrony międzynarodowej. Miejsca dla osób przesiedlanych zostały rozdzielone pomiędzy poszczególne państwa

⁽¹⁾ Dz.U. C 125 z 21.4.2017, s. 40.

⁽²⁾ Dz.U. C 207 z 30.6.2017, s. 67.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 kwietnia 2024 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 14 maja 2024 r.

członkowskie oraz Islandię, Lichtenstein, Norwegię i Szwajcarię, zgodnie z zobowiązaniami określonymi w załączniku do tych konkluzji.

- (7) W dniu 15 grudnia 2015 r. Komisja skierowała do państw członkowskich i państw stowarzyszonych zalecenie dotyczące programu dobrowolnego przyjmowania, ze względów humanitarnych, uchodźców przebywających w Turcji, w którym to zaleceniu zaproponowała, by państwa uczestniczące przyjmowały osoby wysiedlone w następstwie konfliktu w Syrii, które wymagają ochrony międzynarodowej.
- (8) W komunikacie z dnia 6 kwietnia 2016 r. pt. „W kierunku reformy wspólnego europejskiego systemu azylowego i zwiększenia liczby legalnych sposobów migracji do Europy” Komisja zapowiedziała, że przedstawi wniosek w sprawie ustanowienia zorganizowanego systemu przesiedleń obejmującego unijną politykę przesiedleń i określającego wspólne podejście do zapewniania osobom wymagającym ochrony międzynarodowej bezpiecznych i legalnych sposobów przybycia do Unii.
- (9) W rezolucji z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie sytuacji na Morzu Śródziemnym i potrzeby całościowego podejścia UE do problematyki migracji Parlament Europejski podkreślił, że należy ustanowić obejmujący całą Unię stały program przesiedleń, który umożliwiłby przesiedlanie znaczącej liczby uchodźców, mając na względzie łączną liczbę uchodźców ubiegających się o ochronę w Unii.
- (10) W dniu 27 września 2017 r. Komisja skierowała do państw członkowskich zalecenie w sprawie usprawnienia legalnych dróg migracji dla osób potrzebujących ochrony międzynarodowej. W odpowiedzi państwa członkowskie zobowiązały się do zaoferowania 50 039 miejsc dla osób przesiedlanych.
- (11) Bazując na dotychczasowych inicjatywach i w kontekście istniejącej architektury międzynarodowej, należy ustanowić stabilne i sprawnie działające unijne ramy przyjmowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców wymagających ochrony międzynarodowej, które to ramy powinny być realizowane zgodnie z unijnym planem przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych (zwanym dalej „unijnym planem”), który powinien w pełni respektować konkretne orientacyjne informacje państw członkowskich w odniesieniu do ich zobowiązań.
- (12) Unijne ramy należy rozpatrywać w kontekście międzynarodowych wysiłków w zakresie przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych. Wkład tych unijnych ram w zaspokajanie globalnych potrzeb w zakresie przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych powinien pomóc wzmocnić partnerstwo Unii z państwami trzecimi, po to by okazać solidarność z krajami w regionach, do których wysiedlona została duża liczba osób wymagających ochrony międzynarodowej, poprzez pomoc w zmniejszeniu presji migracyjnej na te kraje, by wspierać zdolność tych krajów do poprawiania warunków przyjmowania i ochrony międzynarodowej, a także by ograniczać nieuregulowane i niebezpieczne dalsze przemieszczanie się obywateli państw trzecich i bezpaństwowców wymagających ochrony międzynarodowej, w kontekście migracji.
- (13) W celu przyczynienia się do zwiększenia wysiłków w zakresie przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych i w celu zredukowania różnic pomiędzy krajowymi praktykami i procedurami w zakresie przesiedleń należy ustanowić wspólną procedurę wraz ze wspólnymi kryteriami kwalifikowalności i podstawami do odmowy przyjęcia, jak również wspólne zasady odnoszące się do statusu przyznanego osobom przyjętym.
- (14) Wspólna procedura przyjmowania powinna bazować na dotychczasowych doświadczeniach i zasadach państw członkowskich, i w stosownych przypadkach UNHCR, w zakresie przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych.
- (15) Przyjmowanie członków rodziny obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców legalnie przebywających w państwie członkowskim lub członków rodziny obywateli Unii powinno pozostawać bez uszczerbku dla praw określonych w dyrektywie Rady 2003/86/WE⁽⁴⁾, dyrektywie 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁵⁾ lub dla przepisów krajowych dotyczących łączenia rodzin. Przyjmowanie takie powinno zatem koncentrować się na członkach rodziny, którzy nie są objęci zakresem stosowania tych dyrektyw lub odpowiednich przepisów krajowych lub którzy nie mogli zostać połączeni z rodzinami z innych przyczyn.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77).

- (16) W celu zapewnienia jedności rodziny wszyscy członkowie rodziny, w odniesieniu do których państwo członkowskie zamierza przeprowadzić procedurę przyjmowania, którzy spełniają kryteria kwalifikowalności i do których nie mają zastosowania podstawy do odmowy, powinni być co do zasady w miarę możliwości przyjmowani razem. Jeśli nie jest to możliwe, członkowie rodziny nieprzyjęci razem powinni zostać przyjęci jak najszybciej w późniejszym terminie. W procesie określania parametrów danej rodziny, od której zależy jest obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec, o którym to procesie mowa w niniejszym rozporządzeniu, państwa członkowskie powinny uznać, że szeroko pojęta rodzina może być ostatnią możliwością oparcia dla osób, które polegają wyłącznie na rodzinie, jeśli chodzi o przetrwanie, wsparcie psychologiczne i opiekę emocjonalną.
- (17) Państwa członkowskie powinny móc decydować o tym, kogo objąć procedurą przyjmowania, w tym w oparciu o czynniki związane ze składem rodziny. Podejmując taką decyzję, państwa członkowskie powinny szanować zasadę jedności rodziny. Państwa członkowskie powinny móc wymagać od obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, by wykazali istnienie więzi rodzinnych.
- (18) Pojęcie „zagrożenie dla zdrowia publicznego” jest rozumiane jako choroba mogąca przenieść się w epidemii w rozumieniu Międzynarodowych przepisów zdrowotnych Światowej Organizacji Zdrowia.
- (19) Procedura przyjmowania obejmuje następujące etapy: skierowanie – stosownie do przypadku, identyfikacja, rejestracja, ocena i rozstrzygnięcie w sprawie przyjęcia, jak również w przypadku przesiedlenia – decyzja o udzieleniu ochrony międzynarodowej lub w przypadku przyjmowania ze względów humanitarnych – decyzja o udzieleniu ochrony międzynarodowej lub przyznaniu statusu humanitarnego na mocy prawa krajowego.
- (20) Pozytywne rozstrzygnięcie w sprawie przyjęcia oznacza, że osoba, w odniesieniu do której przeprowadzono procedurę przyjmowania do celów przesiedlenia lub przyjęcia ze względów humanitarnych, została zaakceptowana do przyjęcia przez państwo członkowskie, które dokonało takiego rozstrzygnięcia. Negatywne rozstrzygnięcie w sprawie przyjęcia oznacza, że taka osoba nie została zaakceptowana do przyjęcia przez odnośne państwo członkowskie.
- (21) Przed udzieleniem ochrony międzynarodowej należy przeprowadzić pełną ocenę potrzeb obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca w zakresie ochrony międzynarodowej.
- (22) W przypadku przyjmowania w sytuacji kryzysowej należy przyspieszyć ocenę wymogów umożliwiających przyjęcie ustanowionych na mocy niniejszego rozporządzenia. Przyjmowanie w sytuacji kryzysowej nie musi być koniecznie powiązane z regionami lub państwami trzecimi, z których ma nastąpić przyjęcie na podstawie niniejszego rozporządzenia. Należy zachęcać wszystkie państwa członkowskie do oferowania miejsc do celów przyjmowania w sytuacji kryzysowej.
- (23) Procedura przyjmowania powinna zostać zakończona jak najszybciej, a jednocześnie należy zapewnić, aby państwa członkowskie miały dość czasu na właściwe rozpatrzenie każdego przypadku. Państwa członkowskie powinny dołożyć wszelkich starań w celu zapewnienia, aby obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec, w odniesieniu do którego dokonano pozytywnego rozstrzygnięcia w sprawie przyjęcia, wjechał na ich terytorium nie później niż dwanaście miesięcy od daty tego rozstrzygnięcia.
- (24) Wszelkie dane osobowe osób, którym przyznano ochronę międzynarodową lub krajowy status humanitarny zgodnie z niniejszym rozporządzeniem należy przechowywać przez okres pięciu lat, licząc od daty zarejestrowania na poziomie krajowym. Ten pięcioletni okres należy uznać za wystarczający do celów procedury przyjmowania, zważywszy że większość takich osób będzie już mieszkać w Unii od kilku lat i uzyska już obywatelstwo państwa członkowskiego. Biorąc pod uwagę, że obywatelom państw trzecich lub bezpaństwowcom, którym w okresie trzech lat przed ich przyjęciem odmówiono przyjęcia do jednego z państw członkowskich, ponieważ istniały uzasadnione powody, aby uznać, że osoby te byłyby zagrożeniem dla społeczności, porządku publicznego, bezpieczeństwa lub zdrowia publicznego państwa członkowskiego rozpatrującego wniosek dotyczący przyjęcia, lub na tej podstawie, że w Systemie Informacyjnym Schengen lub w krajowej bazie danych państwa członkowskiego dokonano wpisu dotyczącego odmowy wjazdu, należy odmówić ich przyjęcia na podstawie niniejszego rozporządzenia, a ich dane należy przechowywać przez okres trzech lat, licząc od daty dokonania negatywnego rozstrzygnięcia w sprawie przyjęcia. Ponieważ obywatele państw trzecich, którzy w okresie trzech lat przed ich przyjęciem nie wyrazili zgody lub cofnęli zgodę na to, by przyjęło ich określone państwo członkowskie, można na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia odmówić przyjęcia, a przedmiotowe dane powinny być przechowywane przez okres trzech lat, licząc od daty zaprzestania procedury. Okres przechowywania powinien być krótszy w pewnych szczególnych sytuacjach, w których nie ma potrzeby przechowywania danych osobowych przez tak długi okres. Dane osobowe obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca należy usunąć natychmiast i na stałe po uzyskaniu przez tę osobę obywatelstwa jednego z państw członkowskich.]
- (25) Nie istnieje prawo do ubiegania się o przyjęcie lub do bycia przyjętym przez dane państwo członkowskie. Państwa członkowskie nie mają ponadto obowiązku przyjęcia danej osoby na mocy niniejszego rozporządzenia.

- (26) Przesiedlenie powinno być głównym rodzajem przyjmowania, a w odpowiedzi na konkretne okoliczności uzupełniać je powinno odpowiednio przyjmowanie ze względów humanitarnych i przyjmowanie w sytuacji kryzysowej.
- (27) Unijne ramy powinny służyć temu, by wszystkie państwa członkowskie przyczyniały się do realizacji unijnego planu oraz zwiększały swoje wysiłki w zakresie przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych z myślą o wniesieniu znacznego wkładu w zaspokajanie globalnych potrzeb w zakresie przesiedleń, w tym w przypadkach nadzwyczajnych.
- (28) W tym celu Fundusz Azylu, Migracji i Integracji ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1147⁽⁶⁾ powinien przyznawać ukierunkowaną pomoc w formie zachęt finansowych na każdą osobę przyjętą zgodnie z unijnymi ramami, a także na działania służące stworzeniu odpowiedniej infrastruktury i odpowiednich usług na potrzeby realizacji tych unijnych ram.
- (29) Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu (zwana dalej „Agencją ds. Azylu”) ustanowiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2303⁽⁷⁾ powinna wspierać państwa członkowskie, na ich wniosek i zgodnie ze swoim mandatem, w realizacji unijnego planu, np. poprzez wspomaganie ich we wdrażaniu niektórych elementów procedury przyjmowania oraz poprzez koordynowanie współpracy technicznej między nimi i ułatwianie wspólnego korzystania z infrastruktury.
- (30) Należy promować wymianę dobrych praktyk wśród podmiotów działających w obszarze przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych, w ramach odpowiednich forów, w tym w ramach konsultacji w sprawie przesiedleń i uzupełniających dróg migracji.
- (31) W celu zapewnienia jednolitych warunków realizowania unijnych ram należy powierzyć Radzie uprawnienia wykonawcze w zakresie ustanowienia i zmiany dwuletniego unijnego planu, ustalenia łącznej liczby osób, które mają zostać przyjęte, i wskazania, jaka część tej liczby powinna przypadać na przesiedlenia, przyjmowanie ze względów humanitarnych i przyjmowanie w sytuacji kryzysowej, szczegółowych informacji dotyczących udziału państw członkowskich w unijnym planie i ich wkładów w łączną liczbę osób, które mają zostać przyjęte, opisu konkretnej grupy lub grup osób, do których ten unijny plan powinien mieć zastosowanie, oraz wyszczególnienia regionów lub państw trzecich, z których ma nastąpić przyjęcie.
- (32) Powierzenie takich uprawnień wykonawczych Radzie jest uzasadnione z uwagi na fakt, że dotyczą one krajowych uprawnień wykonawczych odnoszących się do przyjmowania obywateli państw trzecich na terytorium państw członkowskich.
- (33) Zmiany unijnego planu mające służyć uwzględnieniu nowych okoliczności mogłyby obejmować wkłady na rzecz nowych regionów lub państw trzecich, w pełni respektujące orientacyjne informacje zgłoszone na zasadzie dobrowolności przez państwa członkowskie na forum Komitetu Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń i Przyjmowania ze Względów Humanitarnych (zwanego „komitetem wysokiego szczebla”) polegające na realokacji istniejących wkładów lub wniesieniu nowych wkładów.
- (34) Te uprawnienia wykonawcze powinny być wykonywane na podstawie wniosku Komisji dotyczącego łącznej liczby osób, które mają zostać przyjęte, i wyszczególnienia regionów lub państw trzecich, z których ma nastąpić przyjęcie, z pełnym poszanowaniem orientacyjnych informacji zgłoszonych na zasadzie dobrowolności przez państwa członkowskie na forum komitetu wysokiego szczebla przed przedstawieniem tego wniosku. Komisja powinna przedstawić swój wniosek w sprawie unijnego planu równocześnie z wnioskiem w sprawie projektu rocznego budżetu Unii w roku poprzedzającym dwuletni okres, w którym plan ma być realizowany. Komisja powinna przedstawić swój wniosek w sprawie zmiany unijnego planu w razie potrzeby równocześnie z odpowiadającym mu wnioskiem w sprawie projektu budżetu korygującego. Rada powinna dążyć do przyjęcia wniosku w terminie dwóch miesięcy.
- (35) Przepisy dotyczące zakresu ochrony międzynarodowej zawarte w dorobku w obszarze prawa azylowego powinny być stosowane od chwili przybycia osoby przyjętej, której udzielono ochrony międzynarodowej, na terytorium danego państwa członkowskiego lub od chwili udzielenia danej osobie ochrony międzynarodowej, jeżeli udzielenie ochrony nastąpiło po przybyciu tej osoby na terytorium państwa członkowskiego.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1147z dnia 7 lipca 2021 r. ustanawiające Fundusz Azylu, Migracji i Integracji (Dz.U. L 251 z 15.7.2021, s. 1).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2303 z dnia 15 grudnia 2021 r. ustanawiające Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 439/2010 (Dz.U. L 468 z 30.12.2021, s. 1).

- (36) Istotnym elementem udanej procedury przyjmowania jest integracja osób przyjętych ze społeczeństwem je przyjmującym. Osoby przyjmowane powinny mieć taki sam dostęp do środków integracyjnych jak osoby korzystające z ochrony międzynarodowej zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1347⁽⁸⁾. Państwa członkowskie powinny móc zdecydować, że udział w środkach integracyjnych jest obowiązkowy, wyłącznie gdy środki te są łatwo dostępne, przystępne i bezpłatne. Państwa członkowskie powinny również, jeżeli zostanie to uznane za wykonalne, oferować obywatelom państw trzecich lub bezpaństwowcom przedwyjazdowy program orientacyjny. Program taki mógłby obejmować informacje na temat ich praw i obowiązków, kursy językowe oraz informacje dotyczące sytuacji społecznej, kulturalnej i politycznej w danym państwie członkowskim. Takie informacje mogłyby być również przekazywane po wjeździe na terytorium danego państwa członkowskiego lub włączane do środków integracyjnych, z uwzględnieniem szczególnej sytuacji osoby przyjętej. Państwa członkowskie powinny także mieć możliwość organizowania programów orientacyjnych realizowanych po przyjeździe dostosowanych do potrzeb osób przyjętych w celu przekazania tym osobom wskazówek dotyczących w szczególności nauki języka przyjmującego państwa członkowskiego, edukacji, dostępu do rynku pracy, z uwzględnieniem szczególnej sytuacji osób przyjętych. W ramach rozwiązań, które mają być wprowadzone przez państwa członkowskie, w realizację takich programów powinny być, w miarę możliwości, włączane zainteresowane podmioty i osoby, takie jak władze lokalne i osoby już przyjęte.
- (37) Należy powstrzymać przepływy wtórne wszystkich osób, które zostały przyjęte na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym w przypadku, gdy przyznany został status humanitarny na mocy prawa krajowego. W ramach prawa i polityki Unii państwa członkowskie powinny prowadzić skuteczną współpracę i bez zbędnej zwłoki dokonywać readmisji osób, które zostały przyjęte zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i w przypadku których okazało się, że przebywają w państwie członkowskim, w którym nie mają prawa przebywać.
- (38) Bez uszczerbku dla prawa do ubiegania się o ochronę międzynarodową państwa członkowskie mogą, w przypadku przyjmowania ze względów humanitarnych, dokonać rozstrzygnięcia w sprawie przyjęcia obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca na swoje terytorium w oparciu o ocenę wstępną i mogą przyznać tej osobie status humanitarny na mocy prawa krajowego.
- (39) Status humanitarny na mocy prawa krajowego powinien przewidywać prawa i obowiązki równoważne tym określonym w art. 20–26 i art. 28–35 rozporządzenia (UE) 2024/1347 w odniesieniu do osób korzystających z ochrony uzupełniającej. Taki status powinien zostać cofnięty wyłącznie w razie pojawienia się – już po podjęciu decyzji o przyznaniu tego statusu – nowych okoliczności lub nowych dowodów dotyczących kwalifikowalności danej osoby.
- (40) Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351⁽⁹⁾ liczba obywateli państw trzecich przyjętych przez państwa członkowskie w ramach unijnych i krajowych programów przesiedleń lub przyjmowania ze względów humanitarnych powinna być uwzględniana w ocenie ogólnej sytuacji Unii w ramach europejskiego rocznego sprawozdania w sprawie azylu i migracji.
- (41) Zważywszy na wiedzę ekspercką UNHCR w zakresie ułatwiania różnych form przyjmowania osób wymagających ochrony międzynarodowej z państw trzecich, do których osoby te zostały wysiedlone, w państwach członkowskich wyrażających gotowość ich przyjęcia, UNHCR powinien nadal odgrywać kluczową rolę w kontekście unijnych ram. Powinna istnieć możliwość zwracania się, oprócz do UNHCR, także do innych podmiotów międzynarodowych, takich jak Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji, o udzielenie pomocy państwom członkowskim w realizacji unijnych ram.
- (42) Należy ustanowić komitet wysokiego szczebla w celu umożliwienia konsultacji z zainteresowanymi stronami w sprawie realizacji unijnych ram. Komitet wysokiego szczebla powinien doradzać Komisji w kwestiach związanych z realizacją unijnych ram, w tym w kwestii zalecanej liczby osób, które mają zostać przyjęte, oraz regionów lub państw trzecich, z których przyjmowanie powinno być przeprowadzane, z uwzględnieniem dokumentu UNHCR pt. „Prognoza globalnych potrzeb w zakresie przesiedleń” (ang. UNHCR Projected Global Resettlement Needs). Komitet wysokiego szczebla powinien mieć możliwość przedstawiania zaleceń. Komisja powinna zwrócić się do państw członkowskich, by podały na zasadzie dobrowolności na posiedzeniu komitetu wysokiego szczebla szczegółowe informacje na temat swojego udziału, w tym rodzaju przyjęcia i państw, z których ma nastąpić przyjęcie, a także swoje wkłady w łączną liczbę osób, które mają zostać przyjęte w ramach unijnego planu.

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1347 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, zmieniające dyrektywę Rady 2003/109/WE oraz uchylające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE (Dz.U. L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj>).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zarządzania azylem i migracją, zmieniające rozporządzenia (UE) 2021/1147 i (UE) 2021/1060 oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 604/2013 (Dz.U. L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj>).

- (43) Wysiłki podejmowane przez państwa członkowskie w zakresie przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych na mocy niniejszego rozporządzenia powinny być wspierane odpowiednimi środkami finansowymi z budżetu ogólnego Unii. Aby umożliwić właściwe i zrównoważone funkcjonowanie unijnych ram, należy zmienić rozporządzenie (UE) 2021/1147.
- (44) Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na zdolność państw członkowskich do przyjmowania lub do realizowania krajowych programów przesiedleń, na przykład gdy wnoszą one dodatkową liczbę miejsc dla osób przyjmowanych do łącznej liczby osób, które mają zostać przyjęte w ramach unijnego planu.
- (45) Należy zapewnić komplementarność z bieżącymi inicjatywami w zakresie przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych podejmowanymi w ramach Unii.
- (46) Niniejsze rozporządzenie respektuje prawa podstawowe i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a zatem powinno być stosowane w sposób spójny z tymi prawami i zasadami, w szczególności w odniesieniu do praw dziecka, prawa do poszanowania życia rodzinnego i do ogólnej zasady niedyskryminacji.
- (47) Wszelkie przetwarzanie danych osobowych przez organy państw członkowskich w ramach niniejszego rozporządzenia powinno odbywać się zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679⁽¹⁰⁾.
- (48) Przetwarzanie danych osobowych przez Agencję ds. Azylu w ramach niniejszego rozporządzenia powinno odbywać się zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725⁽¹¹⁾ i rozporządzenia (UE) 2021/2303 oraz z poszanowaniem zasad konieczności i proporcjonalności.
- (49) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie unijnych ram, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki unijnych ram przesiedleń możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (50) Zgodnie z art. 1 i 2 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przetrzeźni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (51) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie:
- a) ustanawia unijne ramy przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych (zwane dalej „ramami unijnymi”) w celu przyjmowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców na terytorium państw członkowskich z myślą o udzieleniu im zgodnie z niniejszym rozporządzeniem:
- (i) ochrony międzynarodowej; lub

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

- (ii) statusu humanitarnego na mocy prawa krajowego, który przewiduje prawa i obowiązki równoważne tym ustanowionym w art. 20–26 i art. 28–35 rozporządzenia (UE) 2024/1347 w odniesieniu do osób korzystających z ochrony uzupełniającej; oraz
 - b) ustanawia przepisy dotyczące przyjmowania – w drodze przesiedleń lub przyjmowania ze względów humanitarnych – obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców na terytorium państw członkowskich do celów wykonania niniejszego rozporządzenia.
2. Niniejsze rozporządzenie nie ustanawia prawa obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców do ubiegania się o przyjęcie lub do bycia przyjętym na terytorium państwa członkowskiego.
3. Niniejsze rozporządzenie nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku przyjęcia danego obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca.
4. Państwa członkowskie na zasadzie dobrowolności wnoszą wkład w wykonanie unijnego planu przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych (zwanego dalej „unijnym planem”), o którym mowa w art. 8. Państwa członkowskie na zasadzie dobrowolności przedstawiają na forum Komitetu Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń i Przyjmowania ze Względów Humanitarnych ustanowionego na podstawie art. 11 orientacyjne informacje, które obejmują szczegóły udziału państw członkowskich, w tym rodzaj przyjęcia i regiony lub państwa trzecie, z których ma nastąpić przyjęcie, oraz szczegóły ich wkładu w łączną liczbę osób, które mają zostać przyjęte w ramach unijnego planu.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „przesiedlenie” oznacza przyjęcie na terytorium państwa członkowskiego, po skierowaniu przez Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców („UNHCR”), obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, z państwa trzeciego, do którego osoba ta została wysiedlona, przy czym:
 - a) osoba ta kwalifikuje się do przyjęcia na podstawie art. 5 ust. 1;
 - b) nie mają do niej zastosowania podstawy do odmowy określone w art. 6; oraz
 - c) uzyskała ona ochronę międzynarodową zgodnie z prawem unijnym i krajowym i ma dostęp do trwałego rozwiązania;
- 2) „ochrona międzynarodowa” oznacza ochronę międzynarodową zdefiniowaną w art. 3 pkt 3 rozporządzenia (UE) 2024/1347;
- 3) „przyjmowanie ze względów humanitarnych” oznacza przyjmowanie na terytorium państwa członkowskiego, po skierowaniu – jeśli wystąpi o to państwo członkowskie – przez Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu (zwaną dalej „Agencją ds. Azylu”), UNHCR lub inny odpowiedni organ międzynarodowy, obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, z państwa trzeciego, do którego osoba ta została przymusowo wysiedlona, przy czym – co najmniej na podstawie oceny wstępnej:
 - a) osoba ta kwalifikuje się do przyjęcia na podstawie art. 5 ust. 2;
 - b) nie mają do niej zastosowania podstawy do odmowy określone w art. 6; oraz
 - c) uzyskała ona ochronę międzynarodową zgodnie z art. 9 ust. 17 niniejszego rozporządzenia lub status humanitarny na mocy prawa krajowego, który przewiduje prawa i obowiązki równoważne tym ustanowionym w art. 20–26 i art. 28–35 rozporządzenia (UE) 2024/1347 o kwalifikowaniu w odniesieniu do osób korzystających z ochrony uzupełniającej;
- 4) „przyjmowanie w sytuacji kryzysowej” oznacza przyjęcie w drodze przesiedlenia lub przyjmowania ze względów humanitarnych osób, które wymagają pilnej ochrony prawnej lub fizycznej lub natychmiastowej opieki medycznej.

Artykuł 3

Unijne ramy przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych

Unijne ramy:

- a) określają zasady legalnego i bezpiecznego przybycia na terytorium państwa członkowskiego obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, którzy kwalifikują się do przyjęcia i do których nie mają zastosowania podstawy do odmowy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, w celu udzielenia tym osobom ochrony międzynarodowej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub statusu humanitarnego na mocy prawa krajowego, o którym mowa w art. 2 pkt 3 lit. c)), oraz zachęcają wszystkie państwa członkowskie do zwiększenia ich wysiłków w tym zakresie;
- b) przyczyniają się do zwiększenia wkładu Unii w realizację międzynarodowych inicjatyw w zakresie przesiedlenia i przyjmowania ze względów humanitarnych w celu zwiększenia ogólnej liczby miejsc dostępnych na potrzeby przesiedlenia i przyjmowania ze względów humanitarnych;
- c) przyczyniają się do wzmocnienia partnerstw Unii z państwami trzecimi w regionach, w których znajduje się duża liczba osób wysiedlonych wymagających ochrony międzynarodowej.

Artykuł 4

Wyznaczenie regionów lub państw trzecich, z których ma nastąpić unijne przesiedlenie lub przyjmowanie ze względów humanitarnych

Podstawą wyznaczenia regionów lub państw trzecich, z których ma nastąpić unijne przesiedlenie lub przyjmowanie ze względów humanitarnych, są przede wszystkim:

- a) dokument UNHCR pt. „Prognoza globalnych potrzeb w zakresie przesiedleń”;
- b) zakres poprawy warunków ochrony i zwiększenia przestrzeni ochrony w państwach trzecich;
- c) skala i treść zobowiązań w zakresie przesiedleń lub przyjmowania ze względów humanitarnych podjętych przez państwa trzecie z myślą o zbiorowym przyczynianiu się do zaspokajania określonych przez UNHCR globalnych potrzeb w zakresie przesiedleń.

Artykuł 5

Kwalifikowanie się do przyjęcia

1. Do celów przesiedlenia, do przyjęcia kwalifikują się następujący obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy, pod warunkiem że należą oni również do co najmniej jednej z kategorii, o których mowa w ust. 3 lit. a):

- a) obywatele państw trzecich, którzy w związku z uzasadnioną obawą przed prześladowaniem z powodu rasy, religii, narodowości, opinii politycznych lub przynależności do danej grupy społecznej, które to powody zdefiniowano w art. 10 rozporządzenia (UE) 2024/1347, przebywają poza państwem, którego obywatelstwo posiadają, i nie mogą lub w związku z tą obawą nie chcą korzystać z ochrony tego państwa, lub bezpaństwowcy, którzy, przebywając poza państwem swojego poprzedniego miejsca zwykłego pobytu z takich samych powodów, nie mogą lub w związku z tą obawą nie chcą powrócić do tego państwa; lub
- b) obywatele państw trzecich, którzy przebywają poza państwem, którego obywatelstwo posiadają, lub bezpaństwowcy, którzy przebywają poza państwem swojego poprzedniego miejsca zwykłego pobytu, i co do których istnieją istotne podstawy, by uważać, że jeśli zostaną odesłani z powrotem do swojego kraju pochodzenia lub, w przypadku bezpaństwowców, do państwa poprzedniego miejsca zwykłego pobytu, mogą być rzeczywiście zagrożeni poważną krzywdą, w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/ 2024/1347, i którzy nie mogą lub ze względu na takie zagrożenie nie chcą korzystać z ochrony tego państwa.

Osoby, wobec których z jakiegokolwiek powodu ustała ochrona lub pomoc ze strony organów lub agencji ONZ innych niż UNHCR, bez definitywnego uregulowania ich sytuacji zgodnie z odpowiednimi rezolucjami Zgromadzenia Ogólnego ONZ, uznaje się za spełniające kryteria kwalifikowalności określone w niniejszym ustępie.

2. Do celów przyjmowania ze względów humanitarnych, do przyjęcia kwalifikują się następujący obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy, pod warunkiem że – co najmniej na podstawie oceny wstępnej – należą oni również do co najmniej jednej z kategorii, o których mowa w ust. 3:

- a) obywatele państw trzecich, którzy w związku z uzasadnioną obawą przed prześladowaniem z powodu rasy, religii, narodowości, opinii politycznych lub przynależności do danej grupy społecznej, które to powody zdefiniowano w art. 10 rozporządzenia (UE) 2024/1347, przebywają poza państwem, którego obywatelstwo posiadają, i nie mogą lub w związku z tą obawą nie chcą korzystać z ochrony tego państwa, lub bezpaństwowcy, którzy, przebywając poza państwem swojego poprzedniego miejsca zwykłego pobytu z takich samych powodów, nie mogą lub w związku z tą obawą nie chcą powrócić do tego państwa; lub
- b) obywatele państw trzecich, którzy przebywają poza państwem, którego obywatelstwo posiadają, lub bezpaństwowcy, którzy przebywają poza państwem swojego poprzedniego miejsca zwykłego pobytu, i co do których istnieją istotne podstawy, by uważać, że jeśli zostaną odesłani z powrotem do swojego kraju pochodzenia lub, w przypadku bezpaństwowców, do państwa poprzedniego miejsca zwykłego pobytu, mogą być rzeczywiście zagrożeni poważną krzywdą, w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347, i którzy nie mogą lub ze względu na takie zagrożenie nie chcą korzystać z ochrony tego państwa.

Osoby, wobec których z jakiegokolwiek powodu ustały ochrona lub pomoc ze strony organów lub agencji ONZ innych niż UNHCR, bez definitywnego uregulowania ich sytuacji zgodnie z odpowiednimi rezolucjami Zgromadzenia Ogólnego ONZ, uznaje się za spełniające kryteria kwalifikowalności określone w niniejszym ustępie.

3. Aby móc kwalifikować się do przyjęcia na podstawie niniejszego artykułu, obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec musi również należeć do co najmniej jednej z następujących kategorii:

- a) osoby wymagające szczególnego traktowania, obejmujące:
 - (i) kobiety i dziewczynki narażone na ryzyko;
 - (ii) małoletnich, w tym małoletnich bez opieki;
 - (iii) osoby, które są ofiarami przemocy lub tortur, w tym przemocy lub tortur ze względu na płeć lub orientację seksualną;
 - (iv) osoby wymagające ochrony prawnej lub fizycznej, w tym ochrony przed odesłaniem (refoulement);
 - (v) osoby wymagające opieki medycznej, w tym w przypadku gdy w państwie, do którego zostały one przymusowo wysiedlone, nie jest dostępne leczenie ratujące życie;
 - (vi) osoby z niepełnosprawnościami;
 - (vii) osoby, dla których nie ma dającego się przewidzieć alternatywnego trwałego rozwiązania, zwłaszcza te znajdujące się w sytuacji przeciągającego się uchodźstwa;
 - b) w przypadku przyjmowania ze względów humanitarnych, członkowie rodziny, o których mowa w ust. 4, obywateli państwa trzeciego lub bezpaństwowców legalnie przebywających w państwie członkowskim lub członkowie rodziny obywateli Unii.
4. W celu zapewnienia jedności rodziny do przyjęcia kwalifikują się również następujący członkowie rodziny przyjmowanych obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców:
- a) małżonek lub partner stanu wolnego, z którym pozostaje on w stałym związku, jeżeli prawo lub praktyka danego państwa członkowskiego traktuje związki niemałżeńskie w sposób porównywalny z małżeństwami, na mocy obowiązującego w tym państwie prawa odnoszącego się do obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców;
 - b) małoletnie dzieci, pod warunkiem że nie pozostają one w związku małżeńskim i bez względu na to, czy urodziły się one w związku małżeńskim, czy poza nim, czy są dziećmi adoptowanymi lub uznanymi, zgodnie z definicją w prawie krajowym;
 - c) ojciec, matka lub inna osoba dorosła odpowiedzialna za niepozostającego w związku małżeńskim małoletniego, zgodnie z prawem lub praktyką danego państwa członkowskiego;

- d) rodzeństwo;
- e) obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy, którzy są zależni od pomocy swojego dziecka, rodzica lub innego członka rodziny z powodu ciąży lub opieki nad niemowlęciem, poważnej choroby psychicznej lub fizycznej, wysokiego stopnia niepełnosprawności lub podeszłego wieku, pod warunkiem że więzi rodzinne istniały w kraju pochodzenia, że dziecko, rodzic lub inny członek rodziny są w stanie zaopiekować się tą osobą zależną i że wyrażą taką wolę na piśmie.

Przy stosowaniu niniejszego ustępu państwa członkowskie biorą należycie pod uwagę nadrzędny interes dziecka. Jeżeli obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec jest małoletnim pozostającym w związku małżeńskim, ale nie towarzyszy mu małżonek lub małżonka, nadrzędного interesu małoletniego można upatrywać w przebywaniu z rodziną, z której pochodzi małoletni.

Artykuł 6

Podstawy do odmowy przyjęcia

1. Następującym obywatelom państw trzecich lub bezpaństwowcom odmawia się przyjęcia na mocy niniejszego rozporządzenia:

- a) osobom, które są uznawane przez właściwe organy państwa, w którym mają miejsce pobytu, za osoby mające prawa i obowiązki związane z posiadaniem obywatelstwa tego państwa lub prawa i obowiązki im równoważne;
- b) osobom, co do których istnieją uzasadnione podstawy, by sądzić, że:
- (i) popełniły zbrodnię przeciwko pokojowi, zbrodnię wojenną lub zbrodnię przeciwko ludzkości, zdefiniowane w instrumentach międzynarodowych ustanowionych w odniesieniu do takich zbrodni;
 - (ii) popełniły poważne przestępstwo;
 - (iii) są winne czynów sprzecznych z celami i zasadami ONZ określonymi w preambule i w art. 1 i 2 Karty Narodów Zjednoczonych;
- c) osobom, co do których istnieją uzasadnione podstawy, by sądzić, że stanowią zagrożenie dla społeczności, porządku publicznego, bezpieczeństwa lub zdrowia publicznego państwa członkowskiego rozpatrującego sprawę dotyczącą przyjęcia;
- d) osobom, w odniesieniu do których dokonano wpisu w systemie informacyjnym Schengen lub w krajowej bazie danych państwa członkowskiego do celu odmowy wjazdu;
- e) osobom, którym państwa członkowskie udzieliły ochrony międzynarodowej lub którym przyznano status humanitarny na mocy prawa krajowego, o którym mowa w art. 2 pkt 3 lit. c);
- f) osobom, którym w okresie trzech lat bezpośrednio przed przyjęciem odmówiono przyjęcia na podstawie lit. c) lub d) niniejszego akapitu.

Litera b) akapitu pierwszego ma również zastosowanie do osób, które podlegają do przestępstw lub czynów w niej określonych lub w inny sposób uczestniczą w ich popełnianiu.

2. Następującym obywatelom państw trzecich lub bezpaństwowcom można odmówić przyjęcia:

- a) osobom, które w okresie trzech lat przed przyjęciem nie wyraziły zgody lub cofnęły zgodę na to, by przyjęło je określone państwo członkowskie, o czym mowa w art. 7, pod warunkiem że osoby te poinformowano o konsekwencjach takiego cofnięcia zgodnie z art. 9 ust. 4 lit. b);
- b) osobom, które popełniły jedno lub większą liczbę przestępstw nieobjętych zakresem ust. 1 lit. b) akapit pierwszy, za które to przestępstwa groziłaby kara w maksymalnym wymiarze co najmniej jednego roku pozbawienia wolności, gdyby zostały one popełnione w państwie członkowskim rozpatrującym akta dotyczące przyjęcia, chyba że ściganie lub karanie uległoby już przedawnieniu lub, w przypadku skazania za takie przestępstwo, wpis dotyczący takiego skazania zostałby już usunięty z krajowego rejestru karnego, zgodnie z prawem państwa członkowskiego rozpatrującego akta dotyczące przyjęcia;

- c) osobom, które odmawiają uczestniczenia w przedwyjazdowym programie orientacyjnym, o którym mowa w art. 9 ust. 22;
- d) osobom, którym państwo członkowskie nie może udzielić odpowiedniego wsparcia, niezbędnego z uwagi na fakt, że osoby te wymagają szczególnego traktowania.

3. Podstawy przewidziane w niniejszym artykule mają zastosowanie, pod warunkiem że są wprowadzane w życie bez dyskryminacji ze względu m.in. na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, opinie polityczne lub inne, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.

Artykuł 7

Zgoda

1. Procedurę przyjmowania określoną w art. 9 stosuje się wobec obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, którzy wyrazili zgodę na bycie przyjętym i którzy nie cofnęli następnie swojej zgody, w tym poprzez odmowę bycia przyjętym przez określone państwo członkowskie.

2. W przypadku gdy obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec nie dostarczy dostępnych danych lub informacji niezbędnych do przeprowadzenia procedury, o której mowa w art. 9 ust. 3, lub nie stawi się na przesłuchanie, o którym mowa w art. 9 ust. 6, można uznać, że osoba ta w sposób dorozumiany wycofała zgodę na bycie przyjętą, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, chyba że osoba ta nie została poinformowana zgodnie z art. 9 ust. 4, wywiąże się z obowiązków w rozsądnym terminie lub może wykazać, że niedostarczenie danych lub informacji lub nieuczestniczenie w przesłuchaniu było spowodowane okolicznościami od niej niezależnymi.

Artykuł 8

Unijny plan przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych

1. Na podstawie wniosku Komisji Rada przyjmuje, w drodze aktu wykonawczego, dwuletni unijny plan przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych (zwany dalej „unijnym planem”) w roku poprzedzającym dwuletni okres, w którym plan ten ma być realizowany.

Komisja informuje niezwłocznie Parlament Europejski o proponowanym przez siebie projekcie unijnego planu, a Rada regularnie przekazuje Parlamentowi Europejskiemu informacje o postępach w przyjmowaniu tego planu.

Rada niezwłocznie informuje Parlament Europejski i Komisję o ostatecznym projekcie unijnego planu przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych. Po przyjęciu unijnego planu Rada przekazuje go niezwłocznie Parlamentowi Europejskiemu.

2. Przy wykonywaniu niniejszego artykułu Rada i Komisja biorą należycie pod uwagę wyniki posiedzeń Komitetu Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń i Przyjmowania ze Względów Humanitarnych ustanowionego na podstawie art. 11 oraz dokument UNHCR pt. „Prognoza globalnych potrzeb w zakresie przesiedleń”.

3. Unijny plan zawiera:

- a) łączną liczbę osób, które mają zostać przyjęte, na terytorium państw członkowskich, ze wskazaniem odsetka osób, które mają być objęte, odpowiednio, przesiedleniem, przyjmowaniem ze względów humanitarnych i przyjmowaniem w sytuacji kryzysowej, przy czym odsetek osób objętych przesiedleniem wynosi nie mniej niż około 60 % łącznej liczby osób, które mają zostać przyjęte;
- b) szczegółowe informacje na temat udziału państw członkowskich i ich wkładów w łączną liczbę osób, które mają zostać przyjęte, oraz na temat odsetka osób, które mają być objęte przesiedleniem, przyjęciem ze względów humanitarnych i przyjęciem w sytuacji kryzysowej zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, z pełnym poszanowaniem orientacyjnych informacji zgłoszonych przez państwa członkowskie na forum Komitetu Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń i Przyjmowania ze Względów Humanitarnych ustanowionego na podstawie art. 11;
- c) wyszczególnienie regionów lub państw trzecich, z których ma nastąpić przesiedlenie lub przyjmowanie ze względów humanitarnych, na podstawie art. 4.

4. Unijny plan może w razie potrzeby zawierać:
 - a) opis konkretnej grupy lub konkretnych grup obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, do których unijny plan ma mieć zastosowanie;
 - b) ustalenia w zakresie lokalnej koordynacji i praktycznej współpracy pomiędzy państwami członkowskimi, wspieranej przez Agencję ds. Azylu, zgodnie z art. 10, oraz z państwami trzecimi, UNHCR lub innymi odpowiednimi partnerami.
5. Przyjmowanie w sytuacji kryzysowej ma zastosowanie niezależnie od regionów lub państw trzecich, z których ma nastąpić przesiedlenie lub przyjmowanie ze względów humanitarnych.
6. W przypadku gdy wymagają tego nowe okoliczności, takie jak nieprzewidziany kryzys humanitarny występujący poza regionami lub państwami trzecimi, o których mowa w unijnym planie, Rada na wniosek Komisji zmienia w stosownych przypadkach ten plan, na przykład dodając do niego regiony lub państwa trzecie, z których ma nastąpić przyjęcie na podstawie art. 4.

Artykuł 9

Procedura przyjmowania

1. W przypadku przesiedlenia, do celów realizacji unijnego planu państwa członkowskie zwracają się do UNHCR z wnioskiem o skierowanie do nich obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców.

W przypadku przyjmowania ze względów humanitarnych, do celów realizacji unijnego planu państwa członkowskie mogą zwrócić się do Agencji ds. Azylu, UNHCR lub innego odpowiedniego organu międzynarodowego z wnioskiem o skierowanie do nich obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców.

2. Państwo członkowskie ocenia, czy obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec, o których mowa w ust. 1, jest objęty zakresem unijnego planu.

Państwo członkowskie może przyznać pierwszeństwo obywatelowi państwa trzeciego lub bezpaństwowcowi, który ma:

- a) powiązania rodzinne z obywatelami państw trzecich lub bezpaństwowcami legalnie przebywającymi w państwie członkowskim lub z obywatelami Unii;
- b) udowodnione powiązania społeczne lub inne cechy, które mogą ułatwiać integrację w państwie członkowskim prowadzącym procedurę przyjmowania, w tym odpowiednie umiejętności językowe lub poprzednie miejsce pobytu w tym państwie członkowskim;
- c) szczególne potrzeby w zakresie ochrony lub który wymaga szczególnego traktowania.

3. Po zidentyfikowaniu obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który jest objęty zakresem unijnego planu i w odniesieniu do którego zamierza przeprowadzić procedurę przyjmowania, państwo członkowskie rejestruje następujące informacje dotyczące tej osoby:

- a) imię i nazwisko, datę urodzenia, płeć oraz obywatelstwo tego obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca;
- b) rodzaj i numer dokumentu tożsamości lub dokumentu podróży obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca; oraz
- c) datę i miejsce rejestracji oraz organ dokonujący rejestracji.

W chwili rejestracji mogą być gromadzone dodatkowe dane niezbędne do wykonania ust. 6 i 9.

4. Państwa członkowskie informują obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, w odniesieniu do których prowadzą procedurę przyjmowania:

- a) o celach i poszczególnych etapach procedury przyjmowania;
- b) o konsekwencjach cofnięcia zgody, o której mowa w art. 7, oraz odmowy uczestniczenia w jakimkolwiek przedwyjazdowym programie orientacyjnym, o którym mowa w ust. 22 niniejszego artykułu.

5. Państwa członkowskie przekazują obywatelom państw trzecich lub bezpaństwowcom, w odniesieniu do których prowadzą procedurę przyjmowania, w momencie gromadzenia danych osobowych, na piśmie oraz, w razie potrzeby, ustnie, informacje, które są zobowiązane przekazać na mocy rozporządzenia (UE) 2016/679. Informacje te przekazuje się w zwięzłej, przejrzystej, zrozumiałej i łatwo dostępnej formie, przy użyciu jasnego i prostego języka, dostosowanego do potrzeb małoletnich i osób o szczególnych potrzebach oraz w języku, który obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy rozumieją lub co do którego można zasadnie przypuszczać, że jest dla nich zrozumiały.

6. Państwa członkowskie oceniają, czy obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy, w odniesieniu do których prowadzą one procedurę przyjmowania, spełniają kryteria kwalifikowalności określone w art. 5 oraz czy do osób tych nie mają zastosowania podstawy do odmowy określone w art. 6.

Państwa członkowskie przeprowadzają tę ocenę w szczególności na podstawie dowodów w postaci dokumentów, w tym, w stosownych przypadkach, na podstawie informacji otrzymanych od UNHCR, dotyczących tego, czy obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy kwalifikują się jako uchodźcy, lub na podstawie indywidualnego przesłuchania, lub na podstawie kombinacji obydwu tych elementów.

7. W przypadku przesiedlenia państwa członkowskie zwracają się do UNHCR z wnioskiem o przeprowadzenie pełnej oceny tego, czy obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy podlegający procedurze przyjmowania:

- a) są objęci zakresem unijnego planu;
- b) należą do jednej z kategorii odnoszących się do szczególnego traktowania, określonych w art. 5 ust. 3 lit. a), lub mają powiązania rodzinne zgodnie z art. 5 ust. 4, oraz o podanie powodów takiej oceny;
- c) kwalifikują się jako uchodźcy w rozumieniu art. 1 konwencji genewskiej.

Państwa członkowskie mogą zwrócić się z wnioskiem o uwzględnienie kryteriów określonych w ust. 2 akapit drugi.

8. W przypadku przyjmowania ze względów humanitarnych państwa członkowskie mogą zwrócić się do UNHCR z wnioskiem, by oceniło, czy obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy kierowani do nich przez UNHCR:

- a) kwalifikują się jako uchodźcy w rozumieniu art. 1 konwencji genewskiej;
- b) należą do jednej z kategorii odnoszących się do szczególnego traktowania, określonych w art. 5 ust. 3 lit. a), lub mają powiązania rodzinne zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. b).

Państwa członkowskie mogą zwrócić się z wnioskiem o uwzględnienie kryteriów określonych w ust. 2 akapit drugi.

9. Państwa członkowskie dokonują rozstrzygnięcia w sprawie przyjęcia obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców na podstawie oceny, o której mowa w ust. 6, jak najszybciej, i nie później niż siedem miesięcy od daty rejestracji. Państwa członkowskie mogą przedłużyć ten termin maksymalnie o trzy miesiące w przypadku złożonych kwestii faktycznych lub prawnych.

10. W przypadku przyjmowania w sytuacji kryzysowej państwa członkowskie dokonują rozstrzygnięcia jak najszybciej i starają się to uczynić nie później niż w terminie jednego miesiąca od daty rejestracji.

11. Państwa członkowskie zaprzestają prowadzenia procedury przyjmowania, w ramach której obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy cofnęli swoją zgodę, o której mowa w art. 7.

Państwo członkowskie może zaprzestać prowadzenia procedury przyjmowania w następujących okolicznościach:

- a) jeżeli stwierdziło, że łączna liczba przyjętych obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców przekracza jego wkład określony w unijnym planie;
- b) jeżeli postanowiło przyznawać pierwszeństwo obywatelom państw trzecich lub bezpaństwowcom zgodnie z ust. 2 lit. c);
- c) jeżeli stwierdziło, że nie jest w stanie dotrzymać terminów, o których mowa w ust. 9, z przyczyn od siebie niezależnych.

Z zastrzeżeniem rozdziału V rozporządzenia (UE) 2016/679 powód zaprzestania jest podawany UNHCR, jeżeli jest to niezbędne do wykonywania jego zadań odnośnie do kierowania do państw członkowskich lub państw trzecich obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub z mandatem UNHCR, chyba że nadrzędny interes publiczny wymaga, aby tego nie robić.

12. Państwa członkowskie przechowują dane osób, którym przyznają ochronę międzynarodową lub krajowy status humanitarny na mocy prawa krajowego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, przez okres pięciu lat od daty rejestracji. W przypadku osób, którym odmówiono przyjęcia z powodów, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. f) akapit pierwszy, takie dane są przechowywane. Takie dane są przechowywane przez trzy lata, licząc od daty dokonania negatywnego rozstrzygnięcia w sprawie przyjęcia.

Po upływie mającego zastosowanie okresu państwa członkowskie usuwają te dane. Państwa członkowskie usuwają dane dotyczące osoby, która uzyskała obywatelstwo jednego z państw członkowskich przed upływem tego okresu, gdy tylko otrzymają informację, że dana osoba uzyskała takie obywatelstwo.

Jeżeli państwo członkowskie zaprzestaje prowadzenia procedury przyjmowania na podstawie ust. 11 akapit pierwszy, to państwo członkowskie przechowuje dane dotyczące danej osoby przez okres trzech lat, licząc o daty tego zaprzestania. Jeżeli państwo członkowskie zaprzestaje prowadzenia procedury przyjmowania na podstawie ust. 11 akapit drugi, to państwo członkowskie usuwa dane dotyczące danej osoby z dniem tego zaprzestania.

13. W przypadku gdy rozstrzygnięcie państwa członkowskiego na podstawie ust. 9 jest negatywne, danego obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca nie przyjmuje się do tego państwa członkowskiego.

Z zastrzeżeniem rozdziału V rozporządzenia (UE) 2016/679 powody negatywnego rozstrzygnięcia są podawane UNHCR, jeżeli jest to niezbędne do wykonywania jego zadań odnośnie do kierowania do państw członkowskich lub państw trzecich obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub z mandatem UNHCR, chyba że nadrzędny interes publiczny wymaga, aby tego nie robić.

Każde państwo członkowskie, które dokonało negatywnego rozstrzygnięcia, o którym mowa w akapicie pierwszym, może zażądać od innego państwa członkowskiego, które rozpatruje akta dotyczące przyjęcia, by w toku ich rozpatrywania zasięgnęło jego opinii.

14. W przypadku gdy rozstrzygnięcie państwa członkowskiego na podstawie ust. 9 jest pozytywne, ust. 15–22 stosuje się przed wjazdem danej osoby na jego terytorium lub po tym wjeździe.

15. Na podstawie ust. 14 niniejszego artykułu, państwo członkowskie, o którym w nim mowa, podejmuje decyzję o przyznaniu statusu uchodźcy, jeśli dany obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec kwalifikuje się jako uchodźca, lub statusu ochrony uzupełniającej – jeśli dany obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec kwalifikuje się do ochrony uzupełniającej.

Taka decyzja ma ten sam skutek co decyzja o przyznaniu statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej, o których mowa w art. 13 lub 18 rozporządzenia (UE) 2024/1347, po przybyciu danej osoby na terytorium państwa członkowskiego.

Państwa członkowskie mogą wydawać dokumenty pobytowe ze stałym lub nieograniczonym okresem ważności na warunkach korzystniejszych, zgodnie z art. 13 dyrektywy Rady 2003/109/WE⁽¹²⁾.

16. Na podstawie ust. 14 niniejszego artykułu, państwo członkowskie, o którym w nim mowa, podejmuje decyzję o wydaniu zezwolenia na pobyt. W przypadku członka rodziny danego obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, na podstawie art. 5 ust. 4, który nie kwalifikuje się osobiście do objęcia ochroną międzynarodową.

Taka decyzja ma ten sam skutek co decyzja o wydaniu zezwolenia na pobyt, o którym mowa w art. 23 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2024/1347, po przybyciu danej osoby na terytorium państwa członkowskiego.

17. Na podstawie ust. 14 niniejszego artykułu, państwo członkowskie, o którym w nim mowa, może, w przypadku przyjmowania ze względów humanitarnych, udzielić ochrony międzynarodowej lub bez uszczerbku dla prawa do ubiegania się o ochronę międzynarodową przyznać status humanitarny na mocy prawa krajowego przewidujący prawa i obowiązki równoważne tym określonym w art. 20–26 i art. 28–35 rozporządzenia (UE) 2024/1347 w odniesieniu do osób korzystających z ochrony uzupełniającej.

Taka decyzja staje się skuteczna po przybyciu danej osoby na terytorium państwa członkowskiego.

⁽¹²⁾ Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowym (Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 44).

18. Na podstawie ust. 14 niniejszego artykułu, państwo członkowskie, o którym w nim mowa, podejmuje decyzję o wydaniu zezwolenia na pobyt, w przypadku członka rodziny danego obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, na podstawie art. 5 ust. 4, który nie kwalifikuje się osobiście do objęcia ochroną międzynarodową lub przyznania statusu humanitarnego na mocy prawa krajowego, o którym mowa w art. 2 pkt 3 lit. c).

Taka decyzja ma ten sam skutek co decyzja o wydaniu zezwolenia na pobyt, o którym mowa w art. 23 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2024/1347, po przybyciu danej osoby na terytorium państwa członkowskiego.

19. Na podstawie ust. 14 niniejszego artykułu, państwo członkowskie, o którym w nim mowa, lub odpowiedni partner, w imieniu państwa członkowskiego zgodnie z art. 10 ust. 3 powiadamiają danych obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców o każdej decyzji na podstawie ust. 15 i 17 niniejszego artykułu.

W przypadku gdy taka decyzja została podjęta przed wjazdem danej osoby na terytorium państwa członkowskiego, to powiadomienie może nastąpić po tym wjeździe.

20. Na podstawie ust. 14 niniejszego artykułu, państwo członkowskie, o którym w nim mowa dokłada wszelkich starań w celu zapewnienia, by wjazd na jego terytorium miał miejsce jak najszybciej, i nie później niż 12 miesięcy od daty rozstrzygnięcia.

W przypadku przyjmowania w sytuacji kryzysowej państwo członkowskie zapewnia szybki transfer obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca po dacie pozytywnego rozstrzygnięcia zgodnie z ust. 9.

21. Na podstawie ust. 14 niniejszego artykułu, państwo członkowskie, o którym w nim mowa oferuje, w razie potrzeby, dopełnienie formalności związanych z podróżą, w tym przeprowadzenie badań lekarskich mających potwierdzić zdolność do odbycia podróży, oraz zapewnia bezpłatny transfer na swoje terytorium, w tym, w razie potrzeby, ułatwienie procedur wyjazdowych w państwie trzecim, z którego dany obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec jest przyjmowany.

W przypadku gdy państwo członkowskie organizuje dopełnienie formalności związanych z podróżą zgodnie z akapitem pierwszym, bierze pod uwagę szczególnie potrzeby danych osób w odniesieniu do ewentualnego szczególnego traktowania.

22. Na podstawie ust. 14 niniejszego artykułu, państwo członkowskie, o którym w nim mowa, gdy jest to wykonalne, oferuje odnośnym obywatelom państw trzecich lub bezpaństwowcom bezpłatne i łatwo dostępne przedwyjazdowe programy orientacyjne, które mogą obejmować informacje na temat ich praw i obowiązków, kursy językowe i informacje dotyczące sytuacji społecznej, kulturalnej i politycznej w danym państwie członkowskim.

Gdy zapewnienie takich programów orientacyjnych nie jest wykonalne, państwa członkowskie przekazują obywatelom państw trzecich lub bezpaństwowcom co najmniej informacje o ich prawach i obowiązkach.

23. Dane osobowe przetwarzane przez państwo członkowskie na podstawie niniejszego artykułu nie są przekazywane ani udostępniane żadnemu państwu trzeciemu, organowi międzynarodowemu ani podmiotowi prywatnemu z siedzibą w Unii lub w państwie trzecim w przypadkach innych niż przewidziane w niniejszym artykule.

24. Państwa członkowskie przekazują dane dotyczące osób objętych zakresem niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1358⁽¹³⁾.

25. Na żadnym etapie procedury państwa członkowskie nie dyskryminują osób ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, opinie polityczne lub inne, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.

⁽¹³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1358 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania danych biometrycznych w celu skutecznego stosowania rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 i (UE) 2024/1350 oraz dyrektywy Rady 2001/55/WE i w celu identyfikacji nielegalnie przebywających obywateli państwa trzeciego lub bezpaństwowców oraz w sprawie wniosków o porównanie z danymi Eurodac składanych przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/818 oraz uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013 (Dz.U. L, 2024/1358, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1358/oj>).

Artykuł 10

Współpraca operacyjna

1. W celu ułatwienia realizacji unijnego planu państwa członkowskie ustanawiają krajowe punkty kontaktowe i mogą podjąć decyzję o wyznaczeniu urzędników łącznikowych w państwach trzecich.
2. Agencja ds. Azylu może udzielać wsparcia państwom członkowskim na ich wnioski zgodnie z art. 9 ust. 1 niniejszego rozporządzenia lub gdy zostało to przewidziane w unijnym planie – zgodnie z art. 8 ust. 4 lit. b) niniejszego rozporządzenia. Wsparcie to może obejmować koordynację współpracy technicznej pomiędzy państwami członkowskimi, pomoc państwom członkowskim w realizacji unijnego planu, szkolenie personelu prowadzącego procedury przyjmowania, udzielanie informacji obywatelom państw trzecich lub bezpaństwowcom, o czym mowa w art. 9 ust. 4, 5 i 25 niniejszego rozporządzenia, ułatwianie wspólnego korzystania z infrastruktury oraz wspomaganie państw członkowskich w prowadzeniu współpracy z państwami trzecimi na potrzeby procedur przyjmowania zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2021/2303.

Agencja ds. Azylu może również koordynować wymianę dobrych praktyk między państwami członkowskimi do celów wykonania niniejszego rozporządzenia i do celów integracji osób przesiedlonych ze społeczeństwem ich przyjmującym.

3. Na potrzeby realizacji unijnego planu, a w szczególności powiadamiania danych obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców o decyzji podjętej przez państwa członkowskie zgodnie z art. 9 ust. 15 i 17 i przeprowadzenia przedwyjazdowych programów orientacyjnych oraz badań lekarskich mających potwierdzić zdolność do odbycia podróży, dopełnienia formalności związanych z podróżą i innych kwestii praktycznych, państwa członkowskie mogą korzystać z pomocy odpowiednich partnerów na wniosek państwa członkowskiego lub zgodnie z ustaleniami w zakresie lokalnej koordynacji i praktycznej współpracy do celów unijnego planu poczynionymi zgodnie z art. 8 ust. 4 lit. b).

Artykuł 11

Komitet Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń i Przyjmowania ze Względów Humanitarnych

1. Ustanawia się Komitet Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń i Przyjmowania ze Względów Humanitarnych (zwany dalej „komitetem wysokiego szczebla”). W jego skład wchodzi przedstawiciele Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji i państw członkowskich.

Do udziału w posiedzeniach komitetu wysokiego szczebla zapraszani są Agencja ds. Azylu, UNHCR i Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji.

Do udziału w posiedzeniach komitetu wysokiego szczebla mogą być zapraszane, zgodnie z obszarami ich wiedzy eksperckiej, inne odpowiednie organizacje, w tym organizacje społeczeństwa obywatelskiego.

Przedstawiciele Islandii, Liechtensteinu, Norwegii i Szwajcarii są zapraszani do udziału w posiedzeniach komitetu wysokiego szczebla, w przypadku gdy wyrazili oni chęć włączenia się w realizację unijnego planu.

2. Obradom komitetu wysokiego szczebla przewodniczy Komisja. Komitet zbiera się co najmniej raz w roku i ilekroć zachodzi taka potrzeba, na zaproszenie Komisji lub na wniosek jednego z państw członkowskich lub Parlamentu Europejskiego.
3. Komitet wysokiego szczebla doradza Komisji w kwestiach związanych z realizacją unijnych ram, w tym w kwestii zalecanej liczby osób, które mają zostać przyjęte, oraz regionów lub państw trzecich, z których takie przyjmowanie ma być przeprowadzane, z uwzględnieniem dokumentu UNHCR pt. „Prognoza globalnych potrzeb w zakresie przesiedleń”. Komitet może przedstawiać zalecenia.

Komisja publikuje protokoły z posiedzeń komitetu wysokiego szczebla, chyba że takie publikowanie naruszyłoby ochronę interesu publicznego lub prywatnego, jak przewiduje art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁴⁾.

4. Komisja konsultuje się z komitetem wysokiego szczebla i uwzględni wyniki posiedzeń komitetu wysokiego szczebla w odniesieniu do kwestii związanych z realizacją unijnych ram.

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

5. Na podstawie wyników posiedzeń komitetu wysokiego szczebla odbywających się zgodnie z niniejszym artykułem Komisja zwraca się do państw członkowskich, by podały na zasadzie dobrowolności szczegółowe informacje na temat swojego udziału i wkładu w odniesieniu do łącznej liczby osób, które mają zostać przyjęte, w tym rodzaju przyjęcia i regionów lub państw trzecich, z których ma nastąpić przyjęcie zgodnie z art. 4 i art. 8.
6. Komisja z własnej inicjatywy lub na zalecenie jednego lub większej liczby państw członkowskich lub Parlamentu Europejskiego zwołuje posiedzenie komitetu wysokiego szczebla, aby omówić kwestię ewentualnego przyjęcia osób na podstawie art. 8 ust. 6 w celu zareagowania na nowe okoliczności, takie jak nieprzewidziany kryzys humanitarny w regionach lub państwach trzecich nieuwzględnionych w unijnym planie.
7. W razie potrzeby komitet wysokiego szczebla może ustanowić swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 12

Włączenie Islandii, Liechtensteinu, Norwegii i Szwajcarii

Islandia, Liechtenstein, Norwegia i Szwajcaria są zapraszane do włączenia się w realizację unijnego planu. W ramach takiego włączenia należy uwzględnić niniejsze rozporządzenie, w szczególności w odniesieniu do procedury ustanowionej w art. 9 oraz praw i obowiązków osób przyjmowanych.

Artykuł 13

Wsparcie finansowe

Wsparcie finansowe dla państw członkowskich na potrzeby przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych jest wdrażane zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2021/1147.

Artykuł 14

Zmiany do rozporządzenia (UE) 2021/1147

W rozporządzeniu (UE) 2021/1147 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) »przyjmowanie ze względów humanitarnych« oznacza przyjmowanie ze względów humanitarnych zdefiniowane w art. 2 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1350 (*);

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1350 z dnia 14 maja 2024 r. ustanawiające unijne ramy przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2021/1147 (Dz.U. L, 2024/1350, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1350/oj>).”;

- b) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) »przesiedlenie oznacza« oznacza przesiedlenie zdefiniowane w art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2024/1350;”;

- 2) w art. 19 ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Oprócz przydziału na mocy z art. 13 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie otrzymują kwotę w wysokości 10 000 EUR za każdą osobę przyjętą w drodze przesiedlenia na mocy unijnych ram przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych ustanowionych rozporządzeniem (UE) 2024/1350.

2. Oprócz przydziału na mocy z art. 13 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie otrzymują kwotę w wysokości 6 000 EUR za każdą osobę przyjętą w drodze przyjmowania ze względów humanitarnych na mocy unijnych ram przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych ustanowionych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1350 lub przyjętą na mocy krajowego programu przesiedleń.

3. Kwota, o której mowa w ust. 2, zostaje zwiększona do 8 000 EUR za każdą osobę przyjętą w drodze przyjmowania ze względów humanitarnych lub za każdą osobę przyjętą w na mocy krajowego programu przesiedleń, które to osoby należą do co najmniej jednej z następujących grup wymagających szczególnego traktowania:

- a) kobiety i dzieci narażone na ryzyko;
- b) małoletni bez opieki;
- c) osoby, których potrzeby w zakresie opieki medycznej można zaspokoić wyłącznie poprzez przyjęcie ze względów humanitarnych;
- d) osoby potrzebujące przyjęcia ze względów humanitarnych w celu ochrony prawnej lub fizycznej – w tym osoby będące ofiarami przemocy lub tortur.”.

Artykuł 15

Ocena i przegląd

1. Do dnia 12 czerwca 2028 r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym art. 9 ust. 2 lit. b), i wkładów wniesionych przez państwa członkowskie w realizację unijnych planu zgodnie z art. 8, oraz starań podejmowanych przez wszystkie państwa członkowskie na rzecz wzmocnienia ich wysiłków w zakresie przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych z myślą o znacznym przyczynieniu się do zaspokojenia globalnych potrzeb w zakresie przesiedleń. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszą wnioski służące osiągnięciu tego celu.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji i Agencji ds. Azylu informacje niezbędne do sporządzenia sprawozdania Komisji do celów ust. 1.
3. W terminie dwóch lat od przedstawienia przez Komisję sprawozdania na podstawie ust. 1 Parlament Europejski i Rada na podstawie wniosku Komisji dokonują przeglądu niniejszego rozporządzenia z uwzględnieniem treści sprawozdania.

Artykuł 16

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Art. 9 ust. 24 stosuje się od dnia 12 czerwca 2026 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 maja 2024 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodnicząca

H. LAHBIB